

چهارشنبه 5 تیر 1398 - 22 شوال 1440 - 26 ژوئن 2019

رحلت فقیه و فیلسوف بزرگوار آیت الله "میرزا احمد آشتیانی" (1354 ش)

رحلت فقیه و فیلسوف بزرگوار آیت الله "میرزا احمد آشتیانی" (1354 ش) آیت الله میرزا احمد آشتیانی، فقیه و فیلسوف شیعی، کوچک‌ترین فرزند میرزا حسن مجتهد آشتیانی، فقیه سرشناس روزگار ناصرالدین شاه و مظفرالدین شاه قاجار، در حدود سال 1261 ش (1300 ق) در تهران به دنیا آمد. وی پس از تحصیل علوم مقدماتی، چندی به درس فقه و اصول پدر خویش حاضر گشت و پس از رحلت او، در حوزه درس استادان دیگری چون شیخ مسیح طالقانی و سید عبدالکریم لاهیجی حضور یافت. ایشان همچنین پس از مدتی حکمت مشاء، حکمت متعالیه، عرفان نظری، طب و ریاضیات و نجوم را آموخت و به مقاطع بالایی علمی رسید. آیت الله آشتیانی در چهل سالگی رهسپار نجف گشت و افزون بر کسب فیض از محضر استادانی چون میرزای نایینی و آقا ضیاءالدین عراقی، خود نیز مجلس درس فلسفه دایر ساخت. ایشان پس از اقامت ده ساله در نجف، به ایران باز گشت و بقیه عمر را در تهران به تدریس فقه و اصول و علوم عقلی، تألیف کتاب و ارشاد مردم گذراند. این عالم ربانی علاوه بر احاطه بر علوم عقلی و نقلی، در طب قدیم و دانش ریاضی نیز دست داشت و خط را به نیکویی می‌نوشت. وی عارفی خوش خلق، متواضع، سلیم النفس، متعبد و پارسا بود. از میرزا احمد آشتیانی آثار متعددی به جای مانده است که نامه رهبران، لوازم الحقایق، مقالات احمديه و کلمه الطیبه و نیز بیش از سی حاشیه و شرح بر اکثر کتب مهم فقه و اصول و فلسفه و حکمت و عرفان، از آن جمله‌اند. سرانجام این عالم ربانی در 5 تیر ماه 1354 ش برابر با 15 جمادی الثانی 1395 ق در نود و پنج سالگی در تهران درگذشت و در صحن حرم حضرت عبدالعظیم (ع) در ری به خاک سپرده شد. میرزا احمد آشتیانی به هنگام وفات، متصدی مدرسه علمیه مروی، بزرگ‌ترین حوزه علمیه تهران بود.

عملیات اندام، ظرف 2 د، پنجم، توسط ارتش، جمهوری اسلامی ایران (1364 ش)، نیروی زمینی ارتش جمهوری اسلامی ایران در تاریخ 5 تیرماه 1364 طی یک حمله ایذایی با نام «ظفر 2» در منطقه «پنجوین» عراق - جبهه شمالی جنگ - توانست 20 سنگر اجتماعی و انفرادی، 5 موضع تیربار و 12 زاغه مهمات دشمن را منهدم کند. نام عملیات: ظفر 2 (ایذایی) زمان اجرا: 5/4/ 1364 مکان اجرا: منطقه عمومی پنجوین عراق - محور شمالی جبهه جنگ ارگان های عمل کننده: نیروی زمینی سپاه ارتش جمهوری اسلامی ایران اهداف عملیات: انهدام توان رزمی نیروهای دشمن.

تولد "کسائی مری" شاعر معروف ایرانی (341 ق)، دوران زندگی ابواسحاق کسائی مریزی، شاعر شیعی مذهب معروف ایرانی، مقارن با اواخر عهد سامانی و اوایل دوره ریم؛ غزنوی در ایران بود. او در آغاز، شاعری مدیحه سرا بود، اما پس از چندی در پی دگرگونی روحی که موجب تحول فکری و عقیدتی او شد، زهد و عبادت پیشه کرد و تنها به مدح پیامبر اسلام و خاندان ایشان و وعظ پرداخت. کسائی در ابداع مضامین، بیان معانی و توصیف و تشبیه، قدرت بسیار داشت. او موعظه و حکمت را در شعر فارسی به کمال رسانید.

تولد "ویلیام تامسون" معروف به "لرد کلم"، فیزیک‌دان انگلیسی (1824 م) ویلیام تامسون ملقب به لرد کلون، ریاضی‌دان و فیزیک‌دان انگلیسی، در 26 ژوئن 1824 م در شهر بلفاست در ایرلند به دنیا آمد. وی پس از طی تحصیلات خود راهی پاریس شد و زیر نظر یکی از فیزیک‌دانان عصر، به کار در آزمایشگاه پرداخت. ویلیام تامسون در سال ریم؛ های بعد تحقیقات وسیعی درباره حرارت و برق در علم فیزیک انجام داد و در تکنولوژی انتقال پیام از زیر دریا ابداعاتی به عمل آورد که در نهایت موفق به اختراع تلگراف زیردریایی شد. تامسون در تحقیقات خود، نظریه ریم؛ های دانشمندان معاصر خویش در مورد حرارت را جمع ریم؛ آوری و تنظیم کرد. این فیزیک‌دان بزرگ، بعدها به سبب خدمات فراوانی که به دنیای علم و دانش کرد به درجات بالا و القاب سیر و لرد کلون نائل آمد و در سال 1890 م رئیس انجمن سلطنتی انگلیس شد. هم ریم؛ چنین درجه ریم؛ بندی معروف کلون برای سنجش دما به نام او نام ریم؛ گذاری شده است. لرد کلون سرانجام در 17 دسامبر 1907 م در هشتاد و سه سالگی درگذشت.

تولد "مارکو پولو" سیاح و جهانگرد معروف ایتالیایی در 26 ژوئن 1254 م در ونیز ایتالیا به دنیا آمد. پدر و عموی مارکو از جهانگردان مشهور ایتالیایی بودند که قبلاً سفری به آسیا داشتند. مارکو در سال 1271 م به همراه پدر و عمویش به چین رفت و مدتی در این سرزمین و جزایر شرقی آسیا به سیاحت پرداخت. وی در چین مورد توجه خان مغول واقع شد و ثروت کلانی از طرف خان نصیب او شد. مارکو سرانجام پس از سفری 24 ساله به ونیز بازگشت، اما طولی نکشید که در جریان یک جنگ دریایی، به اسارت در آمد و زندانی شد. او در زندان فرصت یافت تا سفرنامه خود را به نگارش درآورد. از این رو سفرنامه ریم؛ ای را به نام عجایب به رشته تحریر درآورد. مارکو پولو در این کتاب، مشاهداتش را از کشور و دربار امپراتور مغولی چین و سایر شهرها و سرزمین ریم؛ های آسیایی به تفصیل شرح داده است. این کتاب که شهرت فراوانی برای مارکو به دنبال آورد، بعدها مورد استفاده بسیاری از مورخان قرار گرفت و در دوره رنسانس نیز منبع اصلی اطلاعات درباره

امضاء منشیه سازمان ملل متحد در بیانفانسیسکه (1945م) از اواسط جنگ جهانی دوم، دولت‌های قوی به فکر تأسیس سازمانی بین‌المللی افتادند که بتواند از وقوع جنگ‌ها جلوگیری کرده و در مواقع بروز اختلاف و جنگ، در راه پایان آن تلاش کند. از این روز در سال 1941م، سران دولت‌های آمریکا و انگلیس، منشوری مشتمل بر 8 ماده امضا نمودند که بعدها به مناسبت محل امضاء در اقیانوس اطلس، به منشور آتلانتیک اشتها یافت. دولت‌های دیگر نیز با پذیرفتن متن منشور، به صف امضاکنندگان آن پیوستند و بدین ترتیب، مقدمات تأسیس سازمان ملل متحد به وجود آمد. در جریان مباحثات مربوط به تنظیم اساسنامه سازمان ملل متحد، قسمت اعظم اختیارات اجرایی سازمان، به شورای امنیت سازمان ارجاع شد که پنج کشور بزرگ آمریکا، شوروی سابق، انگلستان، فرانسه و چین عضو دائمی آن محسوب می‌شدند. با اصرار و پافشاری دولت شوروی، برای هر یک از پنج عضو دائمی شورای امنیت، حق وتو منظور شد، بدین معنی که هر یک از این پنج کشور می‌توانستند تصمیمات اتخاذ شده از طرف اکثریت اعضای شورای امنیت را باطل و بی‌اعتبار سازند. سرانجام پس از تبادل نظرها و مطالعات نهایی، این منشور در 26 ژوئن 1945م به تصویب نمایندگان کشورها رسید و مقدمه تشکیل سازمان ملل متحد در اکتبر همان سال به وجود آمد. هرچند تدوین‌کنندگان منشور سازمان ملل قصد داشتند از بروز حوادث و مسایلی که منجر به جنگ می‌شود پیشگیری کنند، اما متأسفانه این سازمان توفیق چندانی در نیل به اهداف اصلی خود نداشته است. هم‌چنین وجود حق وتو برای پنج کشور عضو دائم شورای امنیت، تصمیمات این شورا را در صورتی که مغایر با منافع آنان باشد، بی‌اثر کرده است. علاوه بر آن مجمع عمومی سازمان ملل متحد از قدرت اجرایی برای اجرای مصوبات خود برخوردار نیست. (ر.ک: 24 اکتبر)

مشرق زمین به شمار رفت. مارکو پولو در این کتاب از فرهنگ و تمدن چین و آداب و رسوم آنان و مسائلی از قبیل رواج پول در چین، پل‌های بلند و شهرسازی، پست و نظافت و بهداشت و حکومت چین، مطالبی را نگاشته بود که برای مردم اروپایی قرون وسطایی، باورکردنی نبود. از این رو، خانواده پولو را مورد تمسخر قرار دادند و آنان را دروغگو و گزافه‌گو خواندند. مارکوپولو سرانجام در دوازدهم دسامبر 1324م در هفتاد سالگی درگذشت.